

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

LISTOPAD 2023

Bílý Kristus nad Cuscem (Peru)

ÚVODNÍ SLOVO

Milí farníci,
v tomto měsíci nás v Hejčíně i v Horce čeká jedna mimořádná událost, na kterou bych chtěl zaměřit pozornost nás všech. A to je společné slavení svátosti pomazání nemocných. Stalo se už každoroční pravidelností, už nám i trochu zevšednělo. Ano, zvykli jsme si na ně, ale byla by škoda, kdybychom ho prožívali s malou vírou. Ti, kdo se k této svátosti připravují, ale i my ostatní, kteří ji sice sami nepřijmeme, ale máme jim vytvořit hezké prostředí důvěry v Boha, vzájemné sounáležitosti a podpory.

Dovolte mi ocitovat zde pro nás pro všechny tři články z *Katechismu katolické církve* (1520–1522), které vysvětlují účinky slavení této svátosti.

Zvláštní dar Ducha Svatého. Základní milostí této svátosti je milost útěchy, pokoje a odvahy, aby člověk překonal potíže, které působí vážná nemoc nebo slabost stáří. Tato milost je darem Ducha Svatého, který obnovuje důvěru a víru v Boha a posiluje proti pokušením zlého ducha, to je proti pokušením malomyslnosti a úzkosti před smrtí. Tato podpora od Pána prostřednictvím síly jeho Ducha chce přivést nemocného k uzdravení duše, ale i těla, je-li to Boží vůle. Kromě toho, „jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno“ (Jak 5,15).

Spojení s Kristovým utrpením. Skrze milost této svátosti dostává nemocný sílu a dar spojit se mnohem důvěrněji s Kristovým utrpením: je jistým způsobem posvěcen, aby přinášel plody připodobněním k výkupnému utrpení Spasitele. Utrpení, následek dědičného hříchu, dostává nový smysl: stává se účastí na Ježíšově spasitelném díle.

Milost pro celé společenství církve. Nemocní, kteří přijímají tuto svátost a dobrovolně se přidružují ke Kristovu utrpení a k jeho smrti, jsou tak prospěšní Božímu lidu. Slavením této svátosti ve společenství svatých se církev přimlouvá za zlepšení stavu nemocného. A nemocný opět milostí této svátosti přispívá ze své strany k posvěcení církve a k dobru všech lidí, pro které církev trpí a obětuje se skrze Krista Bohu Otci.

Tolik katechismus. Kéž naše společné prožití udílení svátosti nemocných je opravdu „slavením křesťanského tajemství“, jak se nazývá celý oddíl katechismu, pojednávající o bohoslužbě. Pán Bůh vám žehnej ve zdraví i v nemoci, starým i mladým!

P. Gorazd

K VÝROČÍM ARCIBISKUPA PREČANA

Ke stým výročím jmenování (10. 11. 1923), konsekrace a intronizace (30. 12. 1923) jsme požádali o krátký rozhovor církevní historičku doc. PhDr. Jitku Jonovou, Th.D.

* * *

Paní docentko, trvalým dobrodincem hejčínské farnosti je arcibiskup Leopold Prečan, který postavil zdejší kostel i farnost. V září si naše arcidiecéze připomněla sté výročí úmrtí arcibiskupa svaté pověsti Antonína Cyrila Stojana. Nyní se blíží sté výročí jmenování Leopolda Prečana jeho nástupcem, olomouckým arcibiskupem. Jmenování bylo vyhlášeno 10. listopadu 1923. Vy jste odborníkem v oboru církevních dějin, prosíme, odpovězte nám na několik otázek k tomu.

Jakým procesem podle tehdy platných předpisů mělo jmenování nového arcibiskupa pro Olomouc probíhat? A skutečně se to takto po smrti arcibiskupa Stojana odehrálo?

Olomoucká metropolitní kapitula se těšila privilegii svobodné volby arcibiskupa (naposledy byl tímto způsobem postulován Lev Skrbenský z Hříště roku 1916), ale po vydání *Kodexu kanonického práva* z roku 1917 bylo třeba stanovy kapituly uvést do souladu s platným kanonickým právem (to se podařilo až roku 1994). Po rezignaci arcibiskupa kardinála Lva Skrbenského z Hříště roku 1920 Svatý stolec rozhodl, že kapitula nebude volit, ale bude přistoupeno k jmenování jeho nástupce přímo papežem, a stal se jím Antonín Cyril Stojan. Podobně i v případě jeho nástupce – Leopolda Prečana – bylo přistoupeno k jmenování papežem.

Bylo překvapením, že novým arcibiskupem bude Leopold Prečan? Byl už tehdy osobou známou? Čím?

Prečan byl generálním vikářem Stojana, tedy jeho nejbližším spolupracovníkem.

Co si od Leopolda Prečana v postavení arcibiskupa slibovali ti, kdo jej jmenovali?

Bohužel proces jmenování Stojanova nástupce není v archívech dosud zpřístupněn. V těchto archiváliích bychom se dozvěděli odpověď na vaši otázku a jistě i řadu dalších zajímavých podrobností.

Jak probíhalo Prečanovo biskupské svěcení a převzetí úřadu?

Dne 30. prosince 1923 přijal biskupské svěcení, hlavním světitelům byl pražský arcibiskup František Kordač, spolusvětiteli brněnský biskup Norbert Klein a olomoucký pomocný biskup Karl Wisnar. Zároveň byl nový arcibiskup slavnostně intronizován, tedy byl mu svěřen jeho úřad.

Co vy osobně na arcibiskupu Prečanovi oceňujete?

Odvahu, věcnost. Když převzal olomouckou arcidiecézi, nebyla v dobré hospodářské situaci (válka, poválečná pozemková reforma...), ale Prečanovi se podařilo dát diecézi do pořádku (hospodářský rozkvět, zázemí pro zaměstnance – např. nové hájovny apod.). Neúnavný v pastorační činnosti – péče o kněžský dorost, ale i o přestarlé kněze či farní hospodyně. Přispíval na financování nové budovy Nepomucena v Římě, podporoval unionistické kongresy, Velehrad.

Děkujeme vám a přejeme vám zdar ve vaší práci a radost z ní. Pán Bůh vám žehnej!

Připravil P. Gorazd

5 + 5 = 7

Jen krátce naváži na článku „...a bylo nás pět“ v minulém Hejčínském oku. Sešli jsme se s mladými manželskými páry od té doby ještě podruhé. A začalo to stejně jako předtím. Zdálo se, že přišel jen jeden pár (druhý se omluvil, pokoušela se o ně nějaká nemoc). Ale vzápětí se vynořila nová dvojice manželů, kterou jen zdrželo hledání toho správného vchodu do kostela a nad sakristii. Setkání bylo moc hezké, tedy povzbuzeni pokračujeme! Pokud by ještě někdo další měl zájem, přijmeme ho. A všem, kdo jste na nás vzpomněli v modlitbě, děkujeme. Byla vyslyšena!

P. Gorazd

ROTTEROVO

Kde to je U Rotterů? Ptám se sám sebe, když vyrážíme na pravidelnou farní akci s názvem „Chlapi sobě“. Aha, asi kilometr od Dolní Moravice, kousek za Rýmařovem!

Z Olomouce byl výjezd okolo 15. hodiny od Jirkovy práce u teplárny. Mě, spolu s Oldou Chytilíkem vezl Jirka a Jarda (náš dlouholetý vynikající kuchař) spolu s Pavlem Peřinou (Křelovští) přijeli druhým vozem. Třetím vozem přijel otec Melichar, který měl ještě mši svatou v Horce.

Po 17. hodině naše první auto přijelo na krásnou louku s pascími se horskými kravičkami a býky, kde 50 metrů pod silnicí stojí stará usedlost, kterou Rotterovi dali svépomocí před 25 lety od základu do kupy (koupili ji jako ruinu). Vítá nás nápis „Rotterovo“. Po chvilce se objeví starší pán se silně prošedivělými vousy a vlasy. „Vítám vás, Rotter. Říkejte mi Pavle.“ V duchu si říkám, tak to bylo rychlé potykání... Po chvilce se objevila i paní Rotterová, která přišla s pohoštěním. Ta nás provedla celým domem. Původně nás mělo být deset, ale jelikož já jsem nejmladší (51), tak se na nás tu a tam něco pořád chytá (nějaká ta nemoc). S otcem Melicharem nás bylo šest.

Zatopili jsme si v krbu a otec Melichar pro nás sloužil mši svatou. Měli jsme si co říct a až ve 22:00 jsem jako první řekl všem „dobrou noc“.

Druhý den ráno se začalo mši svatou a po snídani se otec Melichar zamýšlel nad slovem z Písma. Nejprve to bylo pozvání na svatbu (Jan, 2. kapitola), kde nás oslovila souvislost, že tou svatbou v běžném životě může být i mše svatá. Následnou rozmluvou jsme přešli k Petrovu zapření (Mt 26,33–35).

Od Petrova zapření to myšlenkově už není daleko do 15. kapitoly Lukášova evangelia, 11. verše, kde najdeme podobenství o marnotratném synovi. Ale výklad tohoto podobenství si otec Melichar nechal až na nedělní dopoledne.

Asi každý jiným způsobem máme ve své rodině výmluvy, proč nemůžeme tam či onam, nebo že zapřeme v sobě něco, co je nad slunce jasné, nebo naše ratolesti v adolescentní životní proměně nám vzdorují a po čase přijdou s tím: „Ty si měl, tati, pravdu“, „Mami, tys to myslela dobře.“ Ne nadarmo se říká, že na podobenství o marnotratném synu byly v průběhu dějin napsány knihovny výkladů a recenzí.

Sobotní odpoledne bylo ve znamení krátkého, desetakilometrového výletu (se zpáteční cestou) na vyhlídkovou věž Nová Ves. Trochu nám to protáhlo naši svalovou hmotu.

Nedělní mši svatou jsme prožili v Malé Morávce spolu s P. Janem Slavíkem. Jako koncelebrant byl přizván i otec Melichar. Ideální stav...

S Rotterovými jsme se rozloučili okolo 14. hodiny a po půl páté jsme byli zpět v Olomouci.

Karel Rakušan

CESTA DO PERU (2)

Varhany zdaleka nemají ve všech kostelích, protože se dovářejí z Evropy. U nás v Hejčíně máme varhany rozhodně větší a kvalitnější než v limské katedrále. Liturgická hudba je ve stylu něco mezi popem a country... a tento styl se provozuje i na písňalové varhany, pokud tedy jsou k dispozici. V jiném kostele používali k doprovodu „samohrajky“ nebo něco podobného... Přiznávám, že jak sochy, tak hudba nám dávaly dost zabrat... Ale uvědomila jsem si na tom, jak je Pán rozmanitý a velkodušný, protože je mu milý jakýkoliv projev zbožnosti, přijímá jakoukoliv oslavu svých dětí, ať mu zpívají country nebo chorál...

V Limě jsme navštívily také místo spojené s životem sv. Růženy z Limy (1586–1617). Byla to dominikánská terciářka. Vynikala kajícím životem, jaké pozoruhodné metody k dosažení opravdové kajícího života používala, si můžete přečíst v jejím životopise na internetu. Tyto skutky obětovala na smír za bezpráví páchané španělskými dobyvateli na domorodém obyvatelstvu. Svatá Růžena také sloužila nemocným a chudým... V Limě jsme navštívily zahradu, ve které stojí poutevna sv. Růženy – minia-

turní domeček, ve kterém žila (poměrně dost těsný...) Je tam také její studna. Do ní mnozí poutníci vhazují na lístečcích své prosby s důvěrou, že je sv. Růžena vyslyší. Také jsme do studny hodily své seznamy proseb a modlily se, aby nezůstaly ležet na dně studny, ale aby jim sv. Růžena věnovala patřičnou pozornost v nebi.

V Limě lze potkat i jiného peruánského světce, sv. Martina de Porres (1579–1639), v zahradě sv. Růženy stojí jeho socha – skromný řeholní bratr s koštětem. Velmi sympatický. Byl nemanželským synem černošské otrokyně a španělského šlechtice. Po matce zdědil tmavou pleť, a proto se k němu otec příliš nechtěl znát. Toužil vstoupit do dominikánského kláštera, ale i zde zakusil diskriminaci, odmítnutí. Nabídl se tedy klášteru jako otrok. Ale nakonec byl do kláštera řádně přijat. S láskou vykonával podřadné práce, podobně jako sv. František vynikal velkou láskou k zvířatům, obzvláště shovívavě přistupoval k myším a krysám... Později mu byla svěřena péče o nemocné, což vykonával s velkou obětavostí a pokorou.

Náš pobyt v Limě trval šest dní. Se smutkem jsme se rozloučily se sestrou Gracíí. Ve chvíli loučení jsem si uvědomila, že ji asi vidím naposledy v životě. Pokud ji nepřežije do Evropy. Ale zatím na ni los nepadl. Představená určuje přesuny sester do jiných klášterů losem. Napíše jména všech na lístky, modlí se a pak vytáhne... a tím je to dáno. Ptaly jsme se sestry Gracie, zda by se chtěla vrátit do Evropy. K našemu překvapení odpověděla, že ne. V poušti našla Boha!

V den Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna) jsme i my prožily tak trochu „nanebevzetí“, neboť jsme letěly z Limy do Cusca. Z letadlového okénka jsme žasly nad krajinou vnitrozemskou.

Po limské poušti jsme pod sebou viděly samé hory. Bylo to takové množství horských masivů, že jsme přemýšlely, kam že to letadlo přistane, když pod námi není vůbec žádná rovinka... No, přistály jsme, přece jen v Cuscu mají letiště s rovnou přistávací plochou... Jako velkou Boží pozornost jsme vnímaly, že jsme po našem příletu našly v Cuscu kousek od našeho bydlení kostel se mší svatou, která začínala pět minut poté, co jsme do něj vkročily... Což jsme si moc přály, účastnit se mše svaté v den tak velké slavnosti.

Druhý den po našem příletu do Cusca jsme věnovaly prohlídce města a okolních inckých památek. V Cuscu je velmi mnoho kostelů, ve všech se platí vstupné, takže jsme si nakonec prohlédly jen katedrálu. Tak jako v Limě, i zde nás interiér příliš neoslovil kvůli přemíře zlata, stříbra a drahého kamení... Jedinou zajímavostí, která nás zaujala, byl obraz Poslední večeře v peruánském stylu – tedy místo beránka měli k večeři morče – v Peru běžná pochoutka. A Jidášovi autor přisoudil podobu španělského conquistadora. Pak jsme se vydaly nad Cusco k inckým památkám Sacsayhuamán – zbytky pevnosti postavené inkou Pachacútecem. Tento vládce byl velký stavitel, celé město postavil do tvaru pumy – pevnost, jejíž zbytky jsme viděly, tvořily hlavu pumy, zuby pak hradby pevnosti. Stavba z obrovských kamenů (vážících několik set tun) do sebe pevně zasazených, že přetrvaly věky... Podobných historických pozůstatků bylo nad Cuscem velmi mnoho na rozsáhlém území, nebylo možné ani všechno stihnout navštívit. Za to jsme se zastavily na jiném místě nad Cuscem – u sochy Bílého Krista. Dar z Izraele. Kristus stojí nad tímto městem s otevřenou náručí a žehná městu a celému světu. Žehnaly jsme tam všem spolu s ním.

V dalších dnech jsme projížděly mnohá jiná historická místa spojená s dobou Inků – Posvátné údolí (posvátné kvůli protékající řece, která pro Inky byla posvátná – kde je řeka, tam je úroda), Pisac, Salineras de Maras (solné doly, kde se sůl vyrábí stále stejným způsobem jako v dobách Inků – odpařováním ze slanečného horského pramene), Ollantaytambo. Za zmínku sto-

jí Pisac. Ani ne kvůli památkám. Přiznávám, že nás tyto stavby až tolik neuchvacovaly, jako spíš okolní příroda – velkolepé hory, krásná údolí... Ovšem na Pisacu jsme nečekaně potkaly paní z České republiky. Když nám ještě prozradila, že pochází z Rožnova, a my jí, že z Valašského Meziříčí, tedy ze stejného okresu, docela jsme se nad tím pobavily. Pochopily jsme, že setkání nebylo „náhodou“. Tato žena byla v Peru podruhé, vrátila se sem letos kvůli tomu, že ji velmi oslovila místní „duchovní atmosféra“.

Letos žila u nějaké rodiny a nechala se doprovázet šamanem, aby načerpala to zdejší „duchovno“. Vnímaly jsme, že se za ni máme modlit. Nevypadala příliš šťastně a hledala na nesprávných místech, u špatných zdrojů...

Milé překvapení nás čekalo v Aguas Calientes neboli Pueblo Macchu Picchu. Hned poté, co jsme vystoupily z vlaku, potkaly jsme Pannu Marii Karmelskou! Na náměstíčku stál její kostel. Pro mě úžasný pozdrav Panny Marie. Tam jsem myslala na celý náš Karmel. Pueblo Macchu Picchu – podhorské městečko, jak jsme si myslely – bylo město podobné New Yorku nebo Las Vegas. Přijely jsme za pozdního večera, za tmy, ale zde byl život v plném proudu, všude svítily re-

klamy, všude spousta turistů, mnoho hotelů, restaurací, hluk... Naštěstí jsme zde strávily jen jednu noc v hotelu dost bídné kvality, ale dalo se to přežít... Brzy ráno jsme vyrazily autobusem na Macchu Picchu – ruiny inckého města mezi horami Macchu Picchu a Wayna Picchu – místo zařazené na seznam světového dědictví UNESCO v roce 1983. Ke vstupu do tohoto objektu je nutné zakoupit si dostatečně dlouho dopředu vstupenky. Počet turistů je omezen kvůli ochraně těchto památek stavitelských i přírodních. Přesto však turistů zde bylo mnoho. Podařilo se nám zdolat horu Wayna Picchu, z jejíhož vrcholu jsme měly opravdu nádherný výhled na okolní hory a do údolí s pozůstatky historických staveb. Zajímavé je, že ještě nebylo zcela odhaleno, jak vlastně celé město fungovalo. Zatím se totiž nepodařilo rozluštit incké uzlíkové písmo.

*Helena Mikušková
(Pokračování)*

Wayna Picchu

Z FARNÍ KNIHOVNY

Milí farníci!

„Beletrii můžeme číst rychle. Detektivku zhltneme za jeden nebo dva večery. Čtení duchovní literatury má své tempo – značně pomalejší. Bohužel je typickým znakem života naší současné společnosti netrpělivost. Všechno musí jít rychle. Výsledek našeho snažení se musí projevit co nejdřív, jinak se nevyplácí. Mnozí myslíme rychleji, než mluvíme, mluvíme rychleji, než dokážeme jednat, a jednáme tak rychle, že nestačíme všechno uskutečnit. To vede k tomu, že dlouhé úseky našeho

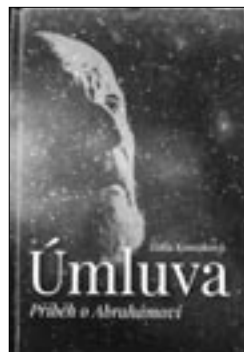
života jsou poznamenány nestálostí a postrádají ryzost. Tomu však lze odpomoci tím, že budeme věnovat více času meditaci a tichu.“ Tuto myšlenku napsal Winfrid Stinissen, kněz, karmelitán, už v roce 1987 (z knihy *Putování k pravdě*) a je platná stále. Z tohoto poznatku vyplývá, že vyhledávat klid, ztišení, ať tyto chvíle strávíme na mši svaté, v modlitbě, klidnou činností nebo četbou, jsou pro nás důležité.

Zofia Kossaková

Úmluva – Příběh o Abrahámovi

Paulínky, 2017, 462 stran

Tato kniha se čte, „jako když voda plyne“. Polská autorka vtahuje čtenáře do doby a života Abraháma natolik autenticky, že získává představu o způsobu života Židů v době starozákonní. Je to velmi pěkný historický román cenný znalostí reálií. Paní Kossaková (1889–1968) je považována za vůbec nejlepší spisovatelku historických románů polské literatury. Jsem ráda, že tato kniha byla darována do farní knihovny, velké díky! Já sama ji nemám dočtenou, ale nenechám si to ujít.

Winfrid Stinissen

Putování k pravdě

*Karmelitánské nakladatelství, 1998,
118 stran*

I v tomto měsíci vám nabídnu „stravu“ pro duchovní růst. Tato kniha nepatří mezi ty, po kterých člověk s nedočkavostí sáhne, spíš se k ní musí trochu přinutit, rozhodnout se pro ni. O to více bude překvapen, jak dobře se čte a jak ho obohatí. Zažila jsem „aha!“ momenty, kdy mi mnoho věcí došlo, a pochopila jsem. Potěšilo mě zjištění, co znamená slovo „amen“, význam jeho použití v evangeliích. Vysvětlení Boží

Trojice – lásky, která nepřestává fascinovat, smysl opakování modliteb, tzv. „posvátné opakování“, přímluvná modlitba za své nepřátele a další zamyšlení užitečná pro putování po duchovní cestě od karmelitánského kněze.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Názor, že minulost je neodvolatelně pryč, činí život velmi pochmurným. V takovém případě bychom nikdy nemohli napravit hlouposti, chybné kroky, fundamentální omyly, jichž jsme se dopustili. Co tam, to tam. Nikoli, krásné je to, že i naše hloupost a naše omyly mohou získávat smysl, že máme schopnost pomocí jakési duchovní alchymie přetavit železo ve zlato, učinit z toho, co bylo negativní, něco kladného. *Nic není s to odloučit nás od lásky Kristovy* (Ř 8,35). Ani naše hříchy nás nemusí od Krista odlučovat. Naopak nás k němu mohou přiblížit. (str. 62)

*V měsíci „dušiček“ vám připomenu knihu **Duše v očistci** od rakouské mystičky Marii Simmaové (Matice cyrilometodějská, 2011). Modlitbou, vyslovenou ráno a večer, můžeme pomoci mnoha duším:*

Ježíši, Ty tolik duše miluješ,
prosím a zapřísahám Tě
pro smrtelný zápas
Tvého Nejsvětějšího Srdce
a pro bolesti Tvé nejsvětější Matky,
očisť svou Krví
všechny hříšníky celého světa,
kteří nyní bojují svůj poslední boj
a ještě dnes zemřou.
Božské Srdce Ježíšovo,
které jsi vytrpělo smrtelnou úzkost,
smiluj se nad umírajícími. Amen.
(str. 32)

Rozhovor s Marií Simmaovou si můžete přečíst na internetové stránce <https://www.fatym.com/view.php?navezclanku=tajemstvi-dusi-v-ocistci-i-maria-simma-rozhovor&cislocclanku=2013100229>.

Pro děti přidávám tip na knihu o sv. Martinovi, jehož svátek budeme slavit.

Petr Jankovec

Svatý Martin

*Karmelitánské nakladatelství,
2022, 60 stran*

Před několika lety jsem přečetla knihu pro dospělé o sv. Martinovi. Od té doby si ho velmi považuji. Nejvíce ho známe z vyobrazení, jak se dělí o svůj plášť s chudákem a jede na bílém koni. Všichni víme, že kolem svátku sv. Martina se připravuje husa k obědu, ale proč? Odpověď najdete v této knížce pro děti (přibližně ve věku 8 až 10 roků). Není to pohádka, a tak se do příběhu promítá drsná doba 4. století. Příběh je doplněn o otázky pro čtenáře a jejich rodiče. Je to tedy ideální rodinné čtení.

knihovnice Marie

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

HEJČÍN:

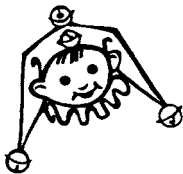
Každý pátek po skončení večerní mše svaté do 21 hodin je příležitost k **tiché adoraci** v kostele. Informace o tom, kdy bude adorace prokládána modlitbami za farnost a kdy bude večer chval, najdete níže.

Setkání maminek s malými dětmi se konají ve čtvrtek od 9 hodin dopoledne v místnosti nad sakristií. Náplní je společná modlitba, sdílení, hraní. Kontakt pro případné dotazy: Zuzka Filipová, e-mail: filipova.zuzka@seznam.cz.

Modlitby matek bývají ve čtvrtek v 19.30 hodin v kapli Panny Marie. Další informace vám může podat Věra Coufalová, e-mail: coufalova.vera@seznam.cz.

Společenství mládeže se schází v neděli od 19.15 do 20.30 hodin v místnosti nad sakristií hejčinského kostela. Setkání vede P. Gorazd.

Do středy 8. listopadu je možné získat **odpustky pro duše v očistci**. Při splnění tří obvyklých podmínek – svatá zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce – lze denně získat **plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci**, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze takto získat **odpustky částečné**. K získání plnomocných odpustků je zároveň nutné hluboké obrácení a nemít zalíbení v žádném hříchu, jinak jsou odpustky pouze částečné.

V neděli 29. října začala **nová sezóna v Kašpárkově říši**. Křídová pohádka zavede děti do křídového království, kde zažijí s malým Vašíkem dobrodružství. Představení jsou vždy v neděli v 15 hodin.

V sobotu 11. a v neděli 12. listopadu se koná **loutkářská přehlídka Čechova Olomouc**. Program visí v kostele na nástěnce.

V úterý 7. listopadu od 16.30 hodin proběhne **úklid kostela**. Kdo by se mohl přidat, bude vítán. Prosíme, hlase se Oldřichu Chytilíkovi na e-mail: chtylik@seznam.cz.

Farní spoření proběhne při bohoslužbách v neděli 12. listopadu.

Mše svatá zaměřená více na rodiny s dětmi bude v neděli 12. listopadu v 10 hodin.

Setkání ekonomické rady farnosti Hejčín bude v úterý 14. listopadu.

Setkání pastorační rady farnosti Hejčín se uskuteční ve středu 15. listopadu.

Sbírka na křesťanská média proběhne v neděli 19. listopadu při všech bohoslužbách.

Společné udílení svátosti pomazání nemocných bude v neděli 19. listopadu. Zájemci, запиšte se prosím na seznam na stolku v kostele a připravujte se osobní modlitbou a přijetím svátosti smíření. V našem kostele se zpovídá ve všední dny půl hodiny přede mší svatou.

Od neděle 19. listopadu do soboty 25. listopadu je **Týden modliteb za mládež**.

Společenství mladých manželských párů se sejde v pondělí 20. listopadu od 19.15 hodin v místnosti nad sakristií. Další zájemce vítáme!

Mše svatá za dobrodince opravy hejčínských varhan bude ve středu 22. listopadu v 17.30 hodin.

Adorace v pátek 24. listopadu bude tichá do 20.15 hodin. Následně do 21 hodin bude **prokládána modlitbami za farnost**.

V neděli 26. listopadu budeme slavit **slavnost Ježíše Krista Krále**, proto po mši svaté v 10 hodin vykonáme **obnovu zasvěcení lidstva Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu**.

Veřejná připomínka lidí pronásledovaných pro víru – takzvaná „**Červená středa**“ – se letos uskuteční 29. listopadu. V našich farnostech žádnou aktivitu k tomu nepřipravujeme, ale všichni, kdo chtějí, se mohou připojit v osobní modlitbě.

Návštěva nemocných proběhne ve čtvrtek 30. listopadu.

Adorace v pátek 1. prosince bude tichá do 20 hodin. Potom do 21 hodin naváže **večer chval**.

V sobotu 2. prosince bude možnost si v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií od 15 hodin **vyrobit adventní věnec**. Kromě toho se budou vyrábět benefiční adventní věnce. Výtěžek z jejich prodeje bude použit Charitou Olomouc. Materiál ke zhotovení věnců zajistí Charita. Jste srdečně zváni podpořit svým tvořením dobrou věc. V případě, že si chcete vyrobit i věnec pro sebe, doneste si prosím vlastní korpus a svíčky i ozdoby. ***Kdo by měl zájem si nějaký věnec koupit, zapište se do 19. listopadu do seznamu na stolečku vzadu v kostele.***

V neděli 3. prosince je 1. neděle adventní. Při mši svaté **požehnáme adventní věnce**. Obřad žehnání je hned na začátku bohoslužby, pohlídejte si, abyste přišli včas.

V adventu bude opět probíhat **putování obrazu Svaté rodiny** po rodinách ve farnostech Hejčín, Horka nad Moravou a Křelov. Podrobné informace najdete v kostele nebo na internetových stránkách farností www.farnost-olomouc-hejcin.cz a <https://farnosthorka.webnode.cz>.

První **adventní rorátní bohoslužba s lampičkami** bude v Hejčíně v úterý 5. prosince ráno v 6.30 hodin. Po mši svaté bude možné v místnosti nad sakristií před odchodem do školy a do práce posnídat a vypít teplý čaj.

Sbírka **Krajíc chleba pro chudé** proběhne od neděle 10. do neděle 17. prosince včetně. Potravinové dary můžete nosit do připraveného koše a finanční dary do kasičky v sakristii. V neděli 17. prosince bude organizátorka sbírky stát s kasičkou při mších v kostele.

Mimo již dobře známých potravin prosíme i o **vánoční cukroví a vánočky na štědrovečerní charitní stůl**. Všem velké poděkování – Pán Bůh zaplatí!

Zdobení vánočních stromků se uskuteční v sobotu 23. prosince od 14 hodin. Zveme děti s rodiči, aby si vyzdobily kostel na krásné svátky.

V sakristii hejčínského kostela, nejlépe po mši svaté, je možné zapisovat **úmysly mší svatých do konce roku 2023**.

* * *

HORKA NAD MORAVOU:

V neděli 5. listopadu bude v 15 hodin na hřbitově v Horce nad Moravou **pobožnost za zemřelé**.

Setkání pastorační rady farnosti Horka nad Moravou se uskuteční v úterý 7. listopadu.

Mše svatá zaměřená více na rodiny s dětmi bude v neděli 12. listopadu. V tutéž neděli bude sbírka při bohoslužbě věnována **na opravu krovu**.

Setkání ekonomické rady farnosti bude v úterý 14. listopadu.

Společné udílení svátosti pomazání nemocných bude v neděli 19. listopadu. Zájemci, запиšte se na seznam na stolku v kostele a připravujte se osobní modlitbou a přijetím svátosti smíření. V horeckém kostele se zpovídá ve všední dny půl hodiny přede mší svatou.

Sbírka na křesťanská média proběhne při bohoslužbě v neděli 19. listopadu.

V pátek 24. listopadu ve 20 hodin bude ve farní místnosti další setkání nazvané **Cestou víry**. Tématem sdílení bude modlitba.

* * *

KŘELOV:

V neděli 5. listopadu v 15 hodin bude **dušičková pobožnost** na hřbitově v Křelově.

Setkání ekonomické rady farnosti bude v pondělí 13. listopadu.

V neděli 19. listopadu proběhne v Křelově **dětská bohoslužba** a po ní **farní kafe**.

Zpravodaj římskokatolických farností Olomouc-Hejčín, Horka nad Moravou a Křelov.
Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9,
tel.: 733 102 175, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz,

internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz, www.facebook.com/farnosthejcin.

Redakční rada: P. Gorazd Cetkovský, O.Carm., Daniel Dehner,
Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí.

Tisk Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2023.

Příští číslo: 3. prosince 2023, redakční uzávěrka: 22. listopadu 2023.